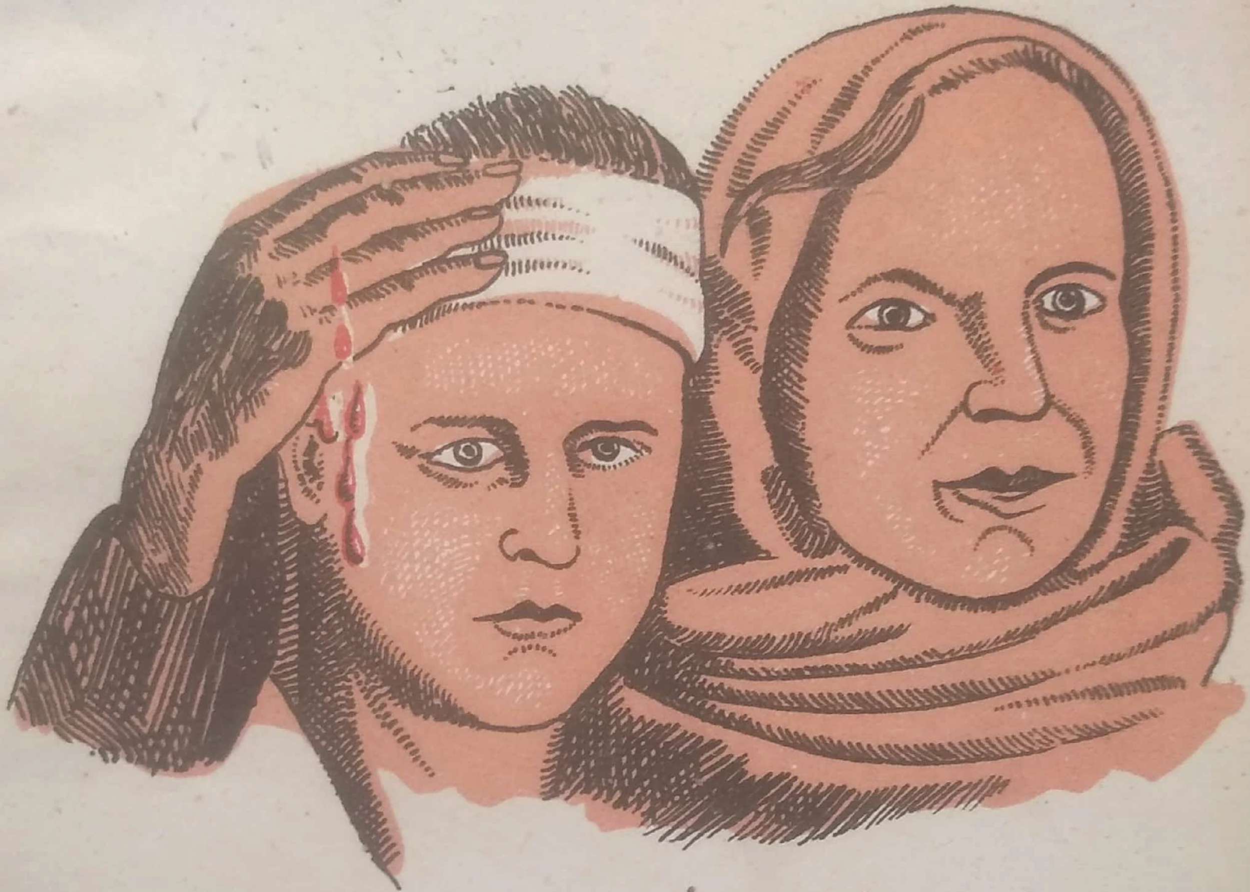
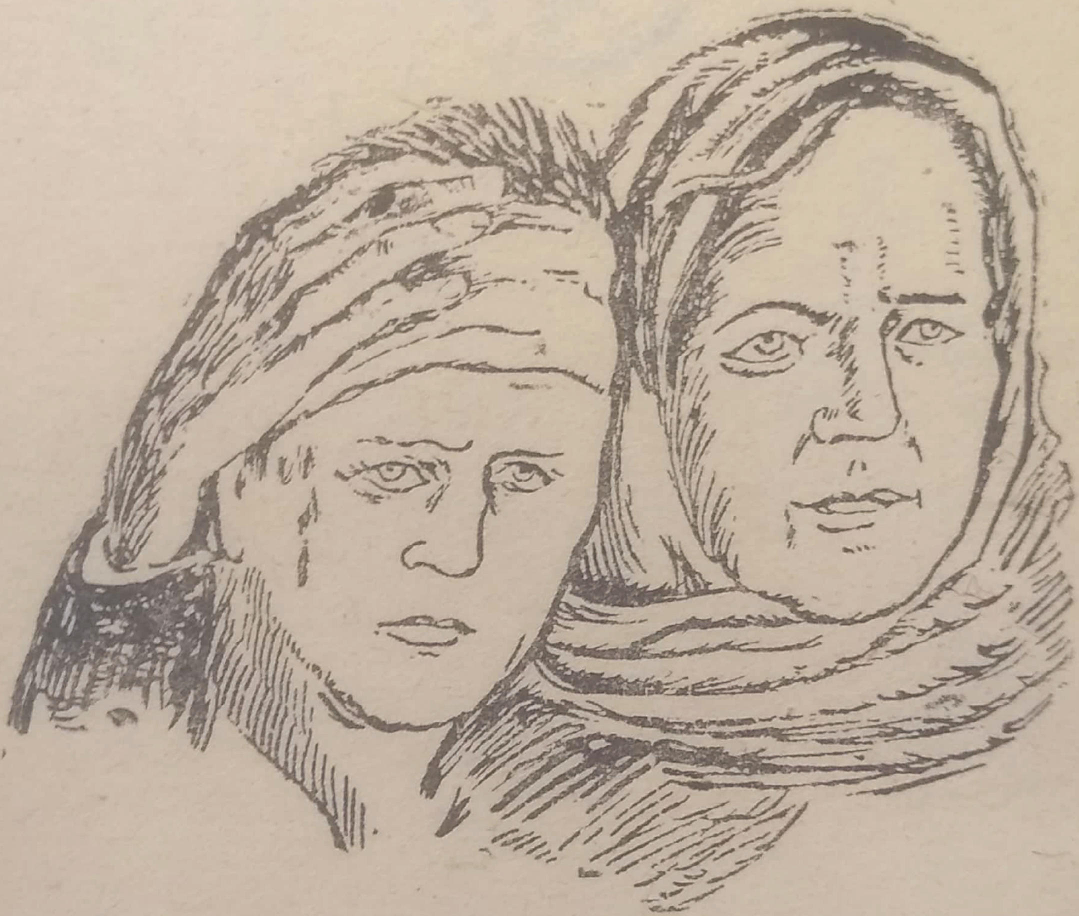

Π. ΠΟΣΤΙΣΕΒ

ΑΠ'ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ ΧΡΟΝΙΑ

ΕΛΙΝΙΚΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΤΥ ΔΟΝΜΠΑΣ
1936.

Π. ΠΟΣΤΙΣΕΒ

ΑΠ' ΤΑ ΠΕΡΑΖΜΕΝΑ ΧΡΟΝΙΑ

(Απ' τι ζοί τον ιφαντυργόν τυ Ιβάνοβο
ςτιν τςαρικί Ροςία)

ΕΛΙΝΙΚΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΤΥ ΔΟΝΜΠΑΣ
ΜΑΡΙΥΠΟΛΙ—1936

ПАВЕЛ ПОСТЫШЕВ

ИЗ ПРОШЛОГО

(Из жизни ивановских ткачей
царской России)

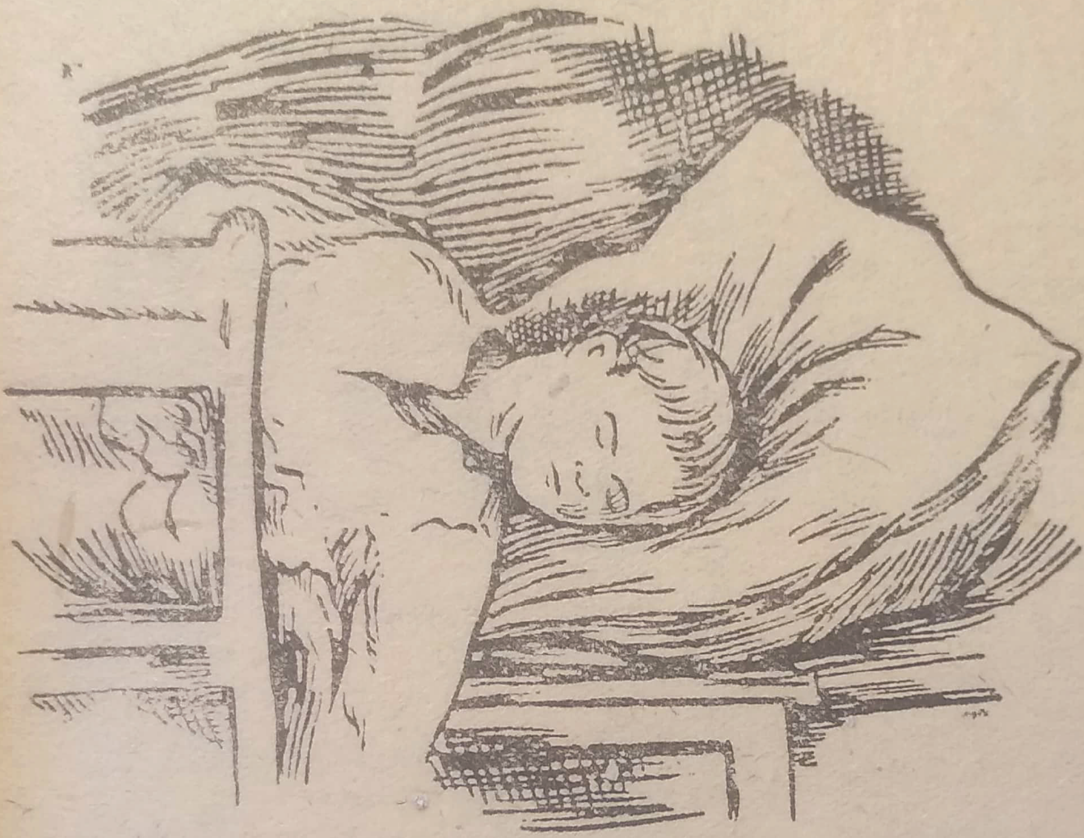
ДОНЕЦКОЕ ОБЛАСТНОЕ
ГРЕЧЕСКОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО
МАРИУПОЛЬ—1936

Τα διιγίματα τυ Π. Π. Πόςτιςςεφ «Τάλκα» κε «Ο Καιμός τις Μάρθας» τιπόθικαν για πρότι φορά στα 1922.

Ι «Τάλκα» δίχνι τον ιροικό αγόνα τον ιφαντυργόν τυ Ιβανοβο-Βοζνεςένςκ ενάντια ςτον τςαριζμό—το επιςόδιο τις κςακυζμένις εκςέγερςις τυ Ιβανοβο-Βοζνεςένςκ, όπυ ο ίδιος ο ςινγραφέας—προλετάριος τυ Ιβανοβο-Βοζνεςένςκ—έφιβος 16 χρονόν, έπερνε δραςτίριο μέρος.

Στον «Καιμό τις Μάρθας»—απλά, αλιθινά κε με καλιτεχνικί δίναμι φένετε ι ζοί κε τα αμέτριτα βάςανα τις ικογένιας τον ιφαντυργόν.

Ι νεολέα τις Σοβιετικίς-μας χόρας, πυ δεν ίδε τυς χοροφίλακες, πυ δεν πέραςε τις φρίκες τις καπιταλιςτικίς ςκλαβιάς, θα βρι ς'αφτά τα διιγίματα χτιπιτά κομάτια τον φοβερόν περαζμένον χρόνον, πυ τςάκιςε το ιροικό προλεταριάτο κε το μεγάλο-τυ κόμα.

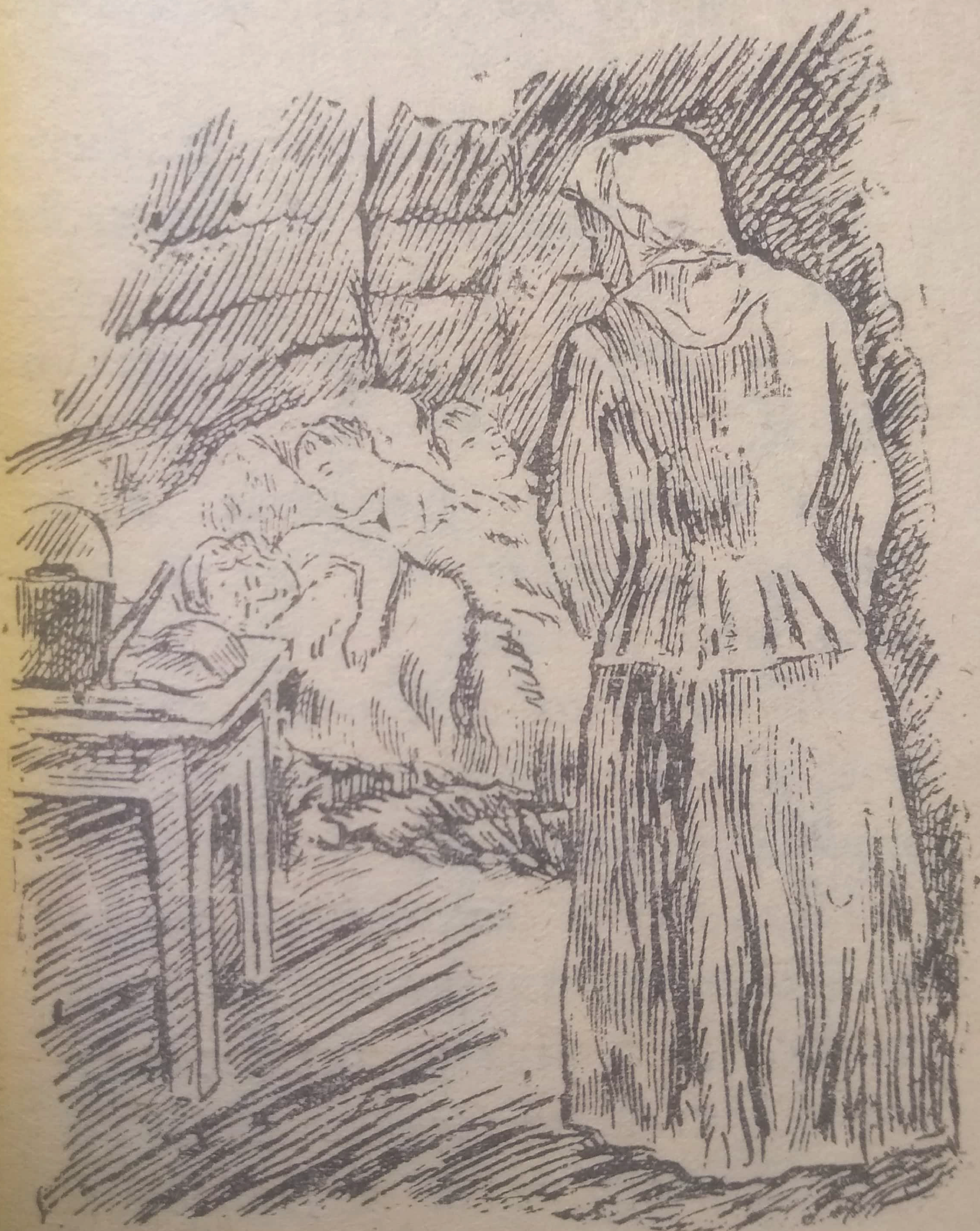
Ο ΚΑΙΜΟΣ ΤΙΣ ΜΑΡΘΑΣ

Πάνο στο κρεβατάκι, πυ ίτανε καμομένο από τέσερις καρέκλες, απλόνοντας τα χεράκια-τυ, πλάγιαζε ο

Μίςςας, πεδί τριόν χρονόν κε ίτανε καμένος απ' τον πιρετό. Το ςτίθος-τυ ανεβοκατέβενε βαριά. Μπροςτά-τυ ςτα γόνατα, ςαν κςιλιαζμένι, ςτεκότανε ι μιτέρα-τυ Μάρθα. Τα γιαλένια μάτια-τις κίταζαν ακίνιτα το γιό-τις, πυ πέθενε.

Νά διο μέρες πια δεν πίγε ςτι δυλιά, κε πόςες φορές τιν προςτιμάρανε αφτί τι βδομάδα για τις αργοπορίες, πόςες απιλές άκυςε απ' τι διέφθινςι τις φάμπρικας. Τί να κάνι; Πύ να πάι;—φορτικά χονότανε ι ςκέπςι ςτο βαςανιζμένο απ' τιν αγριπνία κεφάλι τις Μάρθας. Αν δε θα πάι ςίμερα ςτι φάμπρικα, θα μίνι δίχος θέςι, θα μίνι μ' ένα ςορό πεδιά δίχος ένα κομάτι πςομί.

I Μάρθα ανατρίχιασε, κίτακσε το ρολόγι.

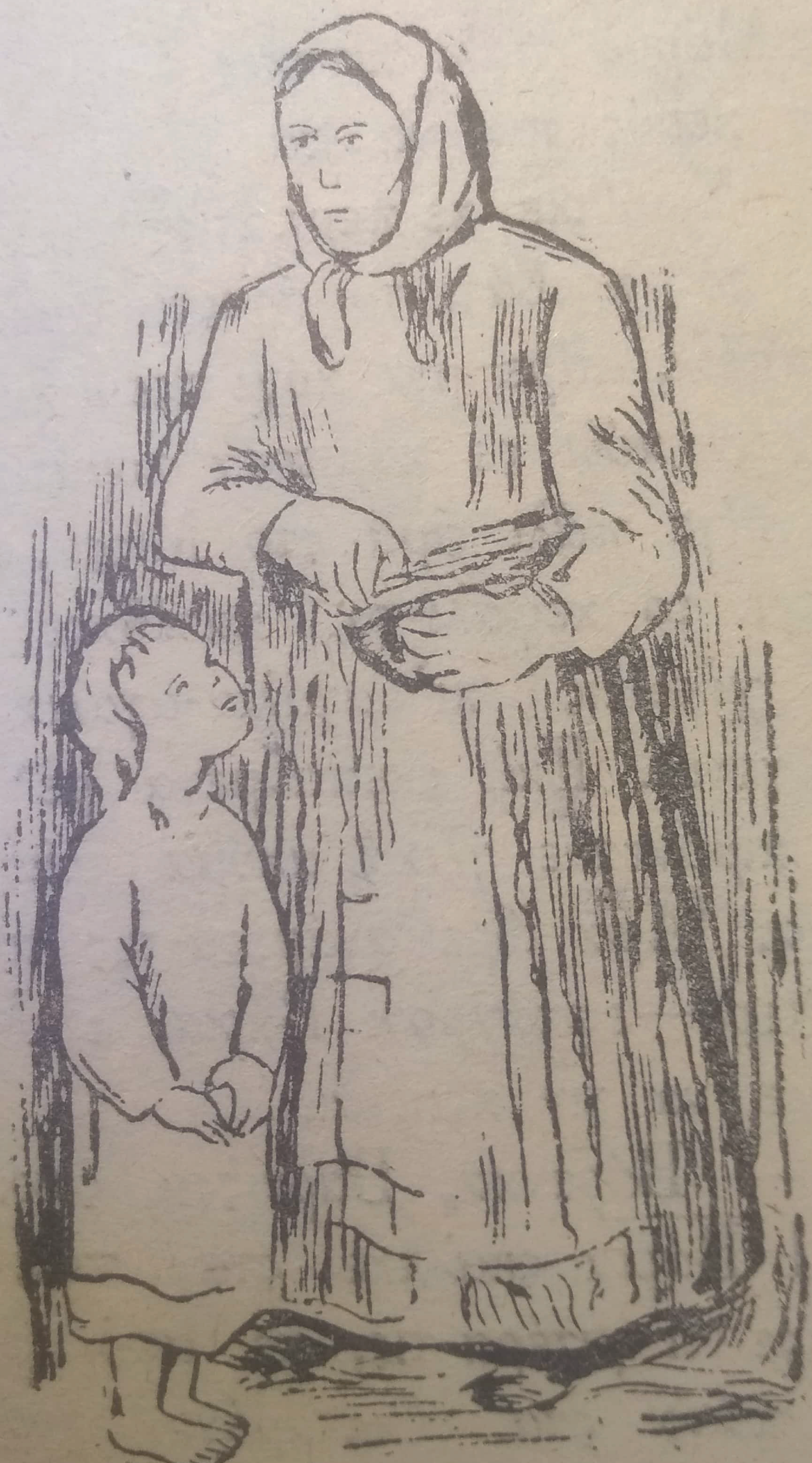
— Τρις,—φοβιτσιάρικα πσιθίρισε. —Τόρα θα σφιρίκσυν ι σφιρίχτρες, θα πάγο.

— Μιτέρα, νεράκι,—βόνκισε ο Μίσσας.

I Μάρθα σικόθικε, πίρε απ' το ράφι το τζαερό κε το πίγε στα πσιμένα χίλια τυ πεδιύ.

Τ-υ-υ-υ—ακύστικε μέσα στι νεκρικί σιγαλιά ι πρότι προιδοπιτικί σφιριγματιά τις φάμπρικας.

Κάπνισαν ι καπνοδόχι, άρχισαν να δυλέβυν ι ατμομιχανές. I πόλι προιπαντύσε τι μέρα με δεκάδες λογιόλογιό ίχυς. Μετά δεκαπέντε λεφτά ι ιφαντυργί έπρεπε να πιάσυν δυλιά.

Ι Μάρθα-πάλι κίτακςε το ρολόγι— ίνε κερός πια να-πάι.

Σικόθικε κε περπάτιςε τρικλίζοντας. Απ'το κρεβάτι τυ άροςτυ ςίμοςε στο τραπέζι, πίρε μια κόχι πςομί κι' άρχιςε να τιν κόβι ςε κάμποςα κομάτια, ίςτερα πίγε πάλι ςιμά στο Μίςςα, παςπάτεπςε το κεφάλι-τυ, κατέβαςε βαριά το χέρι-τις κι' αγάλια-αγάλια πίγε στι γονιά. Εκί, ςκεπαζμένα με κυρέλια κιμόντανε γλικά ακόμα τρία πεδάκια. 'Αμα ίβρε ανάμεςά-τυς τι μεγαλίτερι—εφτάχρονι Βάρια, ι Μάρθα άρχιςε να τιν κςιπνάι.

— Βάρενκα, Βαριώςςα, ςίκο.

Ι Βάρια ςικόθικε στα πόδια-τις, κίτακςε τι μιτέρα-τις, κε αφύ έπεςε πάλι πάνο στα ζεςταμένα κυρέλια,

άρχιςε να τρίβι με τα χεράκια τα παρακιμιζμένα μάτια-τις.

—Μα ςίκο, κορίτςι-μυ, πρέπι να πάγο, πίγενε να κάτςις ςιμά ςτο Μίςςα.

Ι Βάρια ςικόθικε κε πίγε ςτο χρεβάτι τυ αδερφύ-τις, πυ πέθενε. Κίταζε κάπος φοβιτςιάρικα με μάτια δίχος νόιμα το αδερφάκι-τις, παςπάτεπςε το πάπλομά-τυ, κίτακςε τι μιτέρα-τις, κύνιςε επιβεβεοτικά το αναμαλιαζμένο κεφαλάκι-τις, κάθιςε κε ακύμπιςε ςτο ςτίριγμα τις καρέκλας.

— Βάρενκα, νά εδό ίνε το τζαερό με το νερό, να τυ δόςις να πι! όταν θα γιρέπςι, ςας έκοπςα πςομάκι. 'Οταν θα δόςις ςτο Μίςςα, μύςκεπςέ-το ςτο ποτιράκι, να μιν τυ το δόςις κςερό κε κίτακςε να μιν κιμιθίς,

κοριτσάκι-μυ, γιατί ο Μίςςας ίνε άςκιμα.

Ι Μάρθα πίγε ςιμά στι νισταγμένι Βάρια, χάιδεπςε τις μπυκλίτςες-τις, ίθελε να τι φιλίςι, μα τα δάκρια έςφιχςαν το λαρίνκι-τις, γίριςε κε κίταχςε πίςο κε, φέβγοντας, ίπε:

— Κίταχςε να μιν κιμιθίς, εγό πίγα, θα παρακαλέςο κε μπορί να μ' αφίςυν να επιςτρέπςο.

Όταν ι Μάρθα βγίκε στο δρόμο, έκανε κάμποςα βίματα απ' τιν καλίβα, σταμάτιςε, για κάτι ςκέφτικε κ' επέςτρεπςε πίςο.

— Όχι, μπορί, να κιμίθικε, τί να ςυ κάνι αφύ κ' ι ίδια ίνε μικρί, ας πάγο να κιτάχςο.

Ι Μάρθα μπίκε ίςιχα στο χαγιάτι,

αφυνκράςτικε. Πίςο απ' τιν πόρτα ςτιν καλίβα ίτανε ιςιχία. 'Ανικςε προςεχτικά τιν πόρτα, μπίκε μέςα.—Ο Μίςςας κιμότανε· τα χεράκια-τυ όπος κε πριν ίτανε απλομένα. Το κεφαλάκι τις Βάριας ίτανε πάνο ςτο ςτίθος-τυ κι' αφτί κιμότανε. Ι Μάρθα κίτακςε το ρολόγι,—γλίγορα θἄνε ι όρα τέςερις,—άργιςα... Πίγε ςιμά ςτυς κιμιζμένυς, έπεςε ςτα γόνατα κε τα δάκρια κιλύςανε απ'τα βαθιά πεζμένα μάτια-τις.

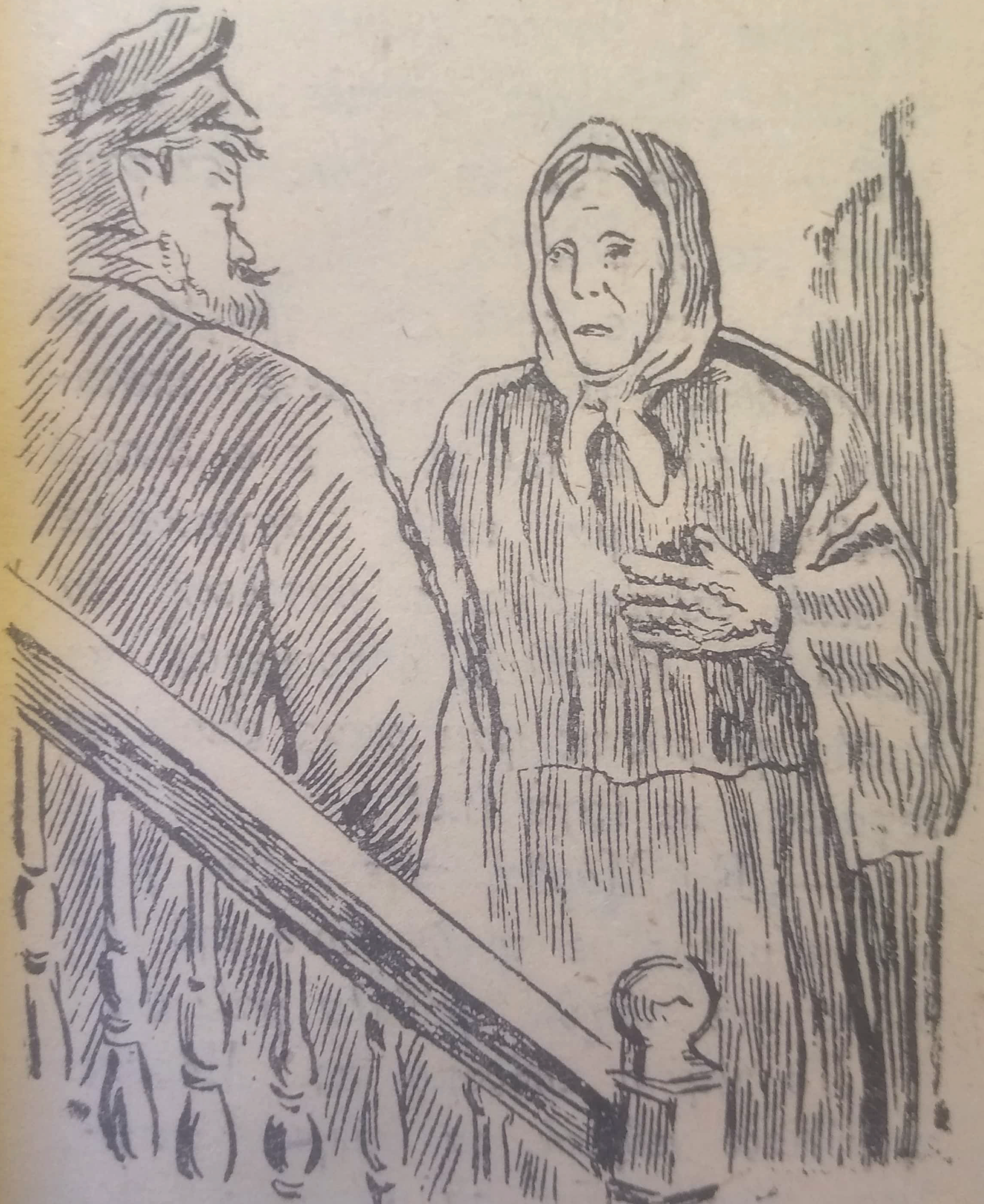
Τί να κάνι; Να πάι ίτε να μιν πάι, μπορί να τι ςιχορέςυν, μπορί να τιν καταλάβυν.

Σικόθικε γλίγορα όρθια, άρπακςε ένα κομάτι πςομί, πυ ίτανε τιλιγμένο με κυρέλι κε τρέχοντας βγίκε απ'τιν

καλίβα. Φάνικαν τα φότα τις φάμπρικας, νά εκατοντάδες φοτιζμένα παράθιρα τυ ιφαντυργικύ χτίριυ, κε νά ι αβλόπορτες τις φάμπρικας.

Ι Μάρθα κάπος σύφροςε, ςαν κλέφτις, περπατόντας δίπλα ςτον τίχο τυ χτίριυ περνύςε να πάι ςτο τμίματις. 'Αμα μπίκε ςτο διάδρομο, τράβικςε για τον αργαλιό-τις, μα εκί ςτεκότανε πια μια εφεδρικί εργάτρια. Ι Μάρθα σταμάτιςε ςτο μονοπάτι αντίκρι ςτον αργαλιό, κίτακςε τιν ανταγονίςτριά-τις, γίρεπςε με τα μάτια τι γιτόνιςά-τις, κε αφύ δεν τιν ίβρε, πίγε ςτο μαρκαδόρο.

Ο μαρκαδόρος, παλιός ποντικός τις φάμπρικας,— ο Αντρέι Βαςίλιεβιτζ, από μακριά ίδε τι Μάρθα, πυ

ερχότανε ς' αφτόν ανάμεσα απ' τυς αργαλιύς. Σύφροσε επίτιδες τ' άσπρα φρίδια-τυ κε έςκιπςε πολί ςκεφτικά πάνο στο ιμερολόγιο.

ιΑμα πίγε ςιμά στο γραφίο τυ μαρκαδόρυ, ι Μάρθα περίμενε ιποταχτικά όςπυ να τιν προςέχςι ο Αντρέι Βαςίλιεβιτζ, μα εκίνος αργοπορύςε ςινιδιτά, φιλομετρύςε πιζματόδικα το ιμερολόγιο. Επιτέλυς, ο τρομερός κε πιςτός φρυρός τις φάμπρικας ςίκοςε το κεφάλι-τυ κε ίςιχα ίπε:

— Εςί, Μάρθα, πίγενε στο γραφίο να μιλίςις με το διεφθιντί, εγό βαρέθικα πια νἄχο τράβαλα μαζί-ςυ.

Το κίτρινο πρόςοπο τις Μάρθας τρεμύλιαςε νεβρικά, τα δάκρια πιτςίλιςαν ακράτιτα απ' τα μάτια-τις.

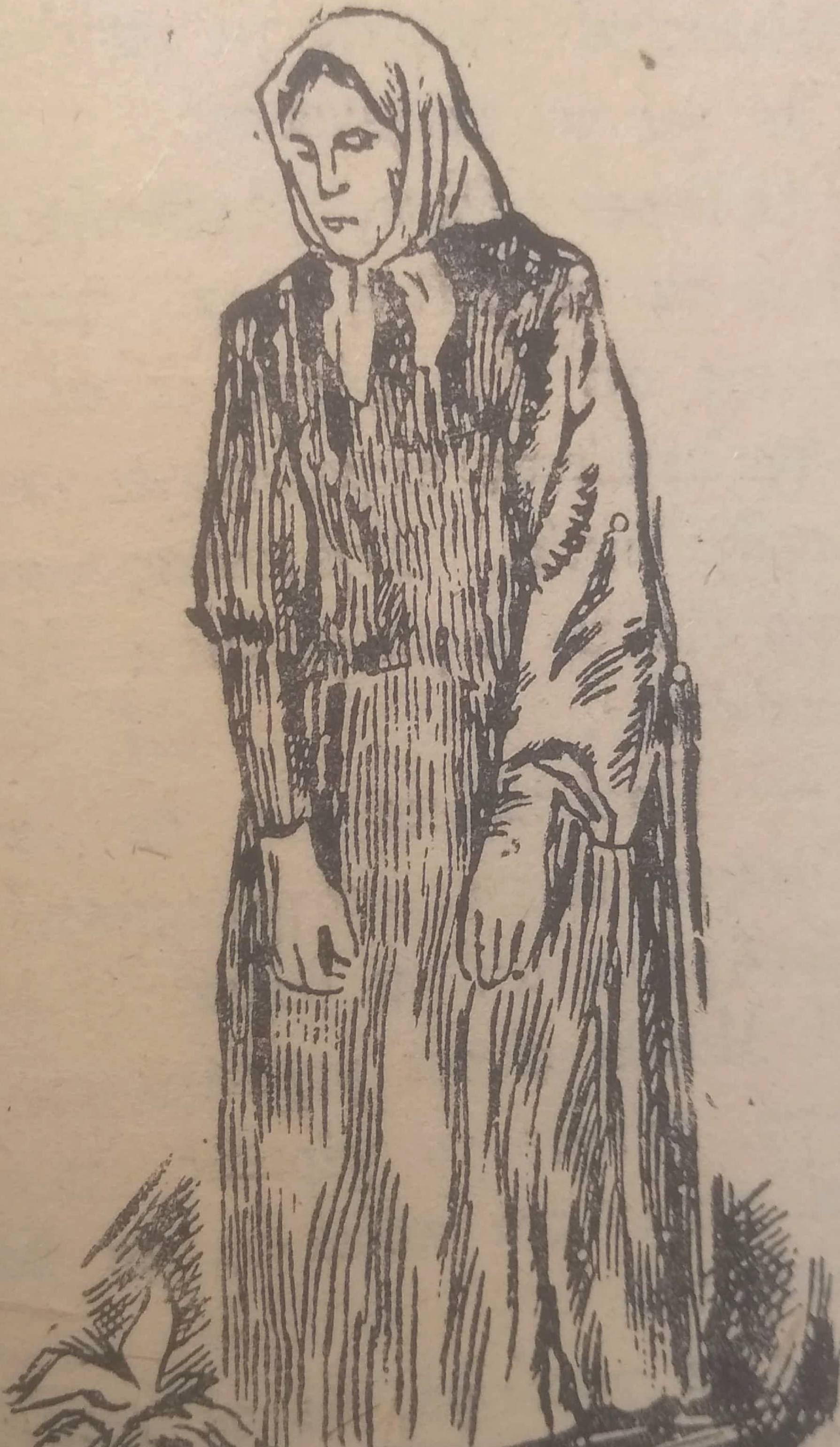

— Αντρέι Βασίλιεβιτζ, καλέ-μυ, λιπίσυ-με... βοίθισέ-με...

Ο Αντρέι Βασίλιεβιτζ σόπενε.

Ι Μάρθα κάπος φοβιτσιάρικα κίταξε ολόγιρά-τις, ανεβοκατέβασε τα πόδια-τις, έγιρε το κεφάλι-τις κε τράβιξε ίσιχα για το γραφίο.

Ο προθάλαμος τυ γραφίυ ίτανε γιομάτος. Εκί ίτανε μαζομένι άνεργι ιφαντυργί, καλφάδες, πυ περίμεναν να μιλίσυν με τι διέφθινσι. Ι Μάρθα δεν τόλμισε να μπι στον προθάλαμο, κε φένετε, ότι δεν τις έφταναν ι δινάμις ν' ανεβί απ'τι μεγάλι σκάλα. Έπεσε πάνο σε μια πέτρινι πλάκα, πυ βρισκότανε σιμά στον τίχο τυ γραφίυ κε περίμενε με μισοσινιδιτί κατάστασι τιν

καταδικαςτικί απόφαςι για τον εαφτότις κε για τιν ικογένιά-τις.

Ο ίλιος ανέβικε, έκςο τςιρίζανε έφθιμα τα ςπυργίτια, τα περιςτέρια πετύςανε απ' ένα μέρος ςε άλο.

Ο διεφθιντίς ετιμαζότανε να πάι να προγεβματίςι. Βγένοντας απ' το γραφίο ίδε τιν καμπυριαζμένι Μάρθα, πυ καθότανε.

— Γιατί κάθεςε εδό, δεν κιμίθικες ακόμα, πίγενε, ιπόγραπςα πια για να ςε βγάλυν απ' τι δυλιά.

Ι Μάρθα ςίκοςε μιχανικά το κεφάλι-τις, άπλοςε το χέρι-τις στο διεφθιντί, έπεςε ςτα πόδια-τυ κε πάτιςε τα κλάματα.

Δε ςε χριάζυμε, δε ςε χριάζυμε, —φόνακςε ο διεφθιντίς.—Πίγενε να

βρις θέςι αλύ, φτάνι, εδό δεν ίνε γι-
ροκομίο.

Ι Μάρθα ανκάλιαςε τα πόδια τυ διεφθιντί, τἄςφικςε στο πεζμένο στίθος-τις.

— Καλέ-μυ, προςτάτι, πατέρα-μυ, επανάλαβε, κλέοντας τα ίδια λόγια:

— Κε τα πεδιά-μυ, ο Μίςςας πεθένι, τί να κάνο μαζί-τυς;

Ι Μάρθα έπεςε ανίμπορα στα πόδια τυ διεφθιντί. Εκίνος πέραςε ίςιχα από πάνο-τις κε τράβικςε παραπέρα.

Ι Μάρθα πίρε το λογαριαζμό-τις —τρία ρύβλια κε εβδομίντα καπίκια για εφτά μέρες. Μ' αφτά τα πςορόλεφτα, μόλις σέρνοντας τα πόδια-τις,

πίγενε ςκοτομένι απ' τον καιμό στα πεδάκια-τις...

Μόνο άμα σίμοςε στιν κατικία-τις, ι Μάρθα ίρθε τελιοτικά στον εαφτό-τις. 'Αρχιςε να φοβάτε. 'Επεςε στο πεζύλι τυ ςπιτιύ, ςτριμόχτικε ςτον τίχο, ςα να ίθελε ν' ακύςι τί γίνετε από πίςο-τυ. Εκί ίτανε ιςιχία. Ι Μάρθα ςικόθικε απ' το πεζύλι, ςτιρίχτικε ςτον τίχο τις ςτραβομένις χαμοκέλας κε πίγε ςιμά ςτιν πόρτα τις κατικίας.

Ι αχτίδες τυ ίλιυ έκοβαν τυς ςαπιζμένυς κςιλένιυς τίχυς τυ χαγιατιύ, γλιςτρύςανε με χριςοπές λυρίδες απ' τι χαμιλί πόρτα ςτιν κατικία.

Ι Μάρθα σταμάτιςε ςιμά ςτιν πόρτα, κρατόντας τιν ανάςα χάρφοςε τα μάτια-τις ςτι ςιγαλιά πυ βα-

ςίλεβε ολόγιρα. Κίταχςε πίςο-τις, ίςτερα παςπάτεπςε με το κίτρινο, αδίνατο χέρι-τις τι χριςοπί λυρίδα, πυ κυνιότανε πάνο ς' ένα κομάτι ςκονιζμένο κετςέ, πυ ίχε ςτυμπόςι το μικρό παράθιρο τυ χαγιατιύ.

'Επιαςε φοβιτςιάρικα, διςταχτικά το ςιδερένιο χερύλι τις πόρτας, κι' άνιχςε επίςις διςταχτικά τιν πόρτα τις κατικίας.

Στιν μπροςτινί γονιά πάνο ςτο κρεβάτι με τις καρέκλες ίτανε ακίνιτα χςαπλομένος ο Μίςςας με μιςοανιγμένα μάτια. 'Ιτανε πεθαμένος. Το αναμαλιαζμένο κεφαλάκι τις κιμιζμένις Βάριας βριςκότανε πάνο ςτο ςτίθος-τυ.

Τα θολά μάτια τις Μάρθας γιρίςανε ςιγά-ςιγά δίχος δάκρια ςτο

ςορό πυ ίτανε ςκεπαζμένος με κυρέλια.

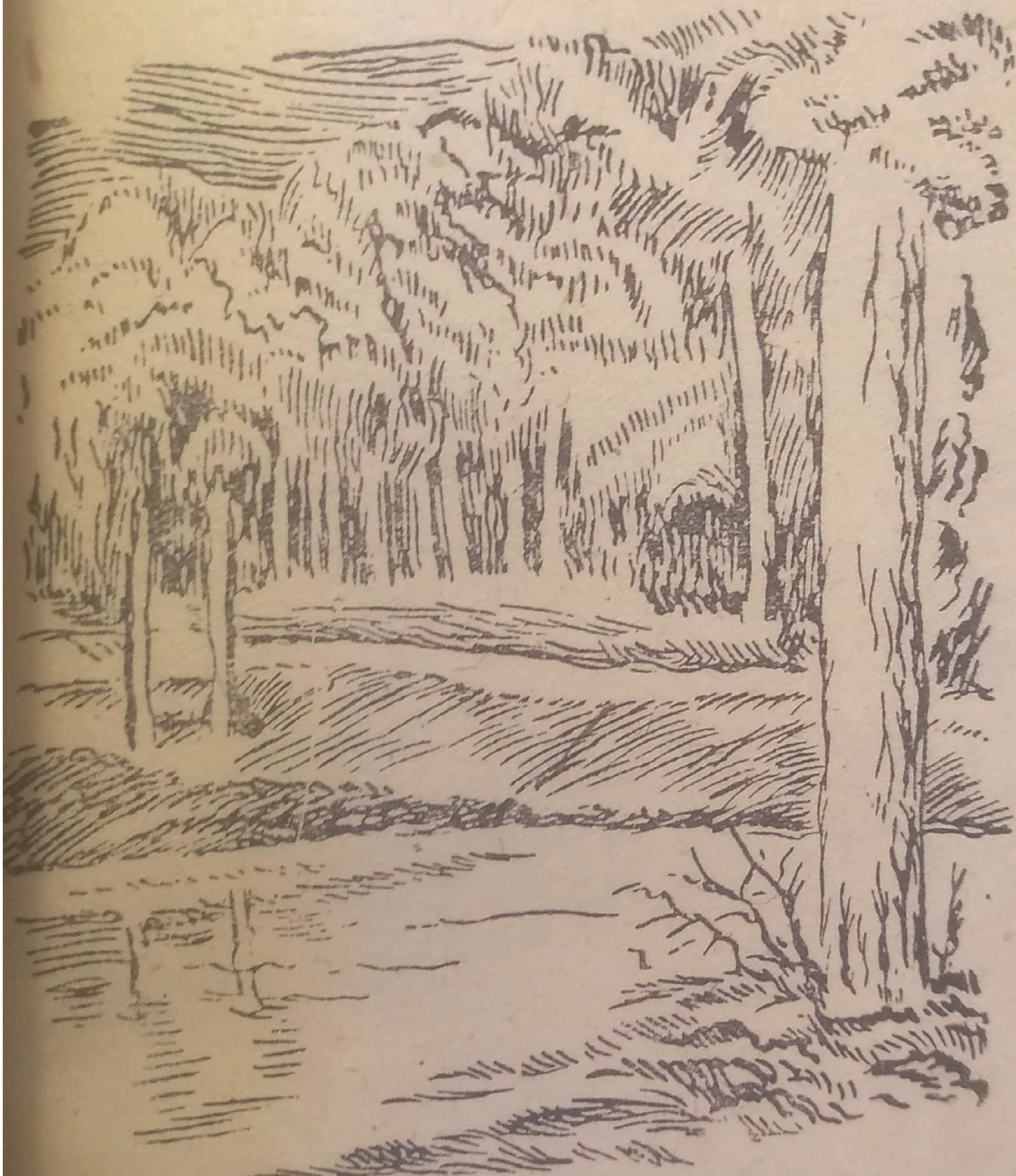
Τα μάτια τις Μάρθας ςκοτίνιαςαν, πετύςανε μικρά, μικρά αςτράκια, πυ βγάζανε ςπίθες.

— Βάρενκα, Βάρια, πεδάκια-μυ! Επέςτρεπςα, ίμε μαζί-ςας, — πςιθίριζε ι Μάρθα μ' άςπρα τρεμυλιαςτά χίλια, κε ςτεκότανε ςτι μέςι τις καλίβας.

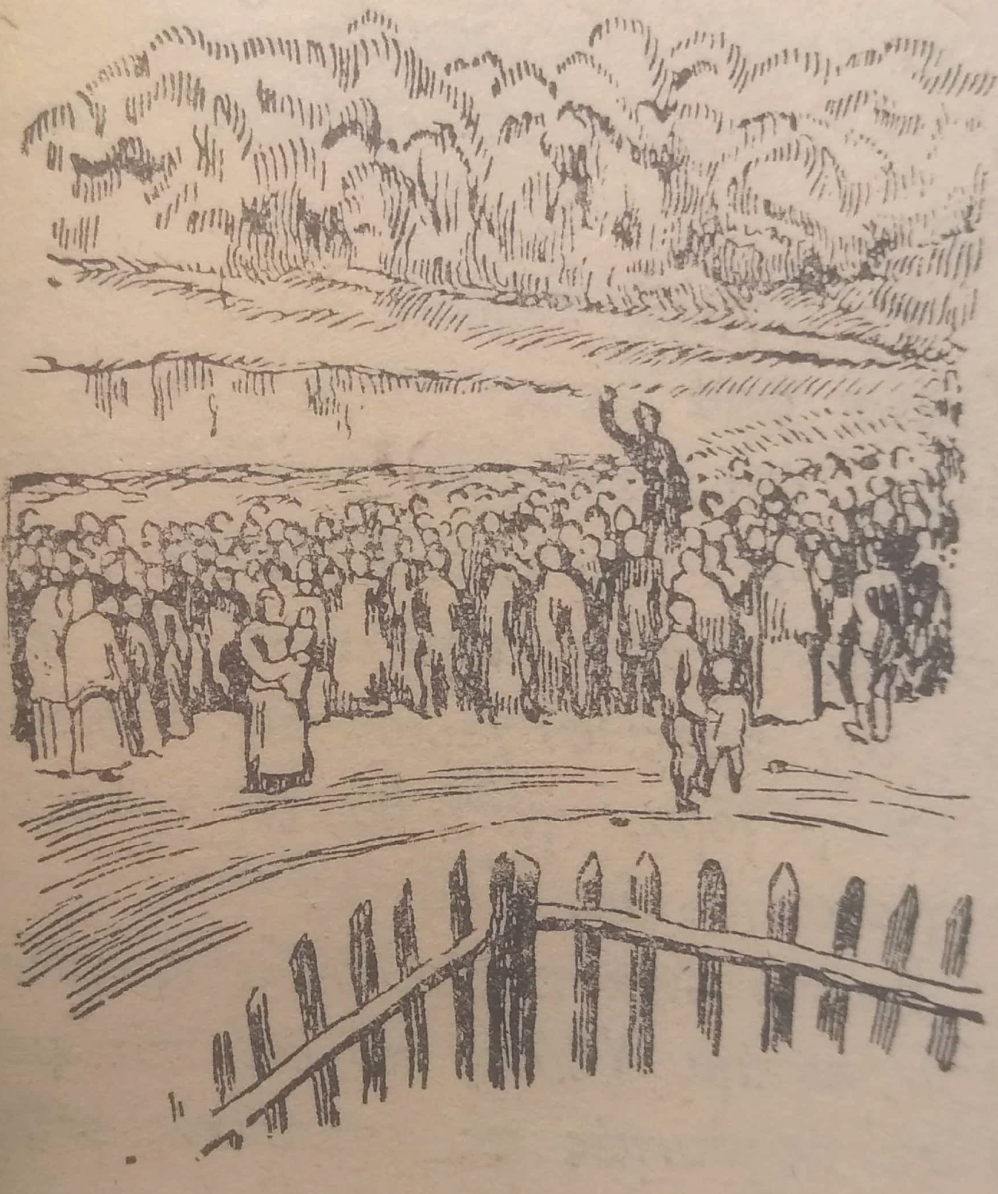
Στο πάτομα ςιμά ςτα πόδια-τις βριςκότανε το μάβρο κομάτι πςομί, τιλιγμένο μέςα ςτο κυρέλι, ι χάρτινι τριάρα κε τα εβδομίντα καπίκια.

'Ιτανε ο λογαριαζμός τις ιφάντριας Μάρθας, πυ τις έδοςε τ'αφεντικό-τις, ο καπιταλιςτίς.

ТАЛКА

Νά ίνε πια δεκαεφτά χρόνια απ' τον κερό, πυ δεν το ίδα, μα αφτό μπορί να κελαρίζι πάλι έτσι έφθιμα,

ςα να εκφράζι τι χαρά-τυ, πυ φέβγι απ' το λερομένο κε βρόμικο ποτάμι Υβόντ.

Τα απςιλά πέφκα, πυ ίνε ςκορπιζμένα ςιμά ςτις ακροποταμιές-τυ, φένετε, όπος κε πριν κυνύνε ίςιχα τα ρετςινάτα-τυς κλαδιά, ςάμπος να προιδοπιύνε το ποταμάκι με το κύνιμα τον πράςινον χεριόν-τυς: «τρέκςε, τρέκςε γλίγορα, γιατί θα ςε προφτάςι το γέρικο ποτάμι Υβόντ».

Κε το ριάκι-ποτάμι βιάζετε, φέβγι απ' το ποτάμι Υβόντ, πυ ίνε ποτιζμένο απ' τις μπογιές τις φάμπρικας, φέβγι απ' το καπνιάρικο Ιβανοβο-Βοζνεςένςκ, τρέχι απ' τυς πιναζμένυς κατίκυς ιφαντυργύς κε βαφίς ιφαζμάτον.

Το ποτάμι Τάλκα κςέρι πολά για

τις ανάνκες-τυς, για το κρίο κε τιν πίνα, κσέρι τυς κριφύς στοχαζμύς-τυς.

Ο ζεστός ίλιος τυ Ιύλι με τις πίρινες αχτίδες-τυς σκίζι με δισκολία τον καπνιάρικο υρανό τυ Ιβάνοβο. Το δάσος τον πέτρινον γιγάντον τον φαμπρικο-εργοστασιακόν καπνοδόχον ρίχνι θιμομένα πικνές τυλύπες από καπνό νεφτιύ, φοβερίζοντας το μαβί υρανό— να φαρμακόσι τον καθαρό-τυ αέρα με τι φαρμακερί-τυ αναπνοί, φοβερίζοντας τυς ιφαντυργύς να πέσι πάνο στα κεφάλια-τυς με σίνεφο ασφικσιογόνον αερίον.

Τα κατσυφιάρικα χτίρια τον φάμπρικον, τα πλύσια παλάτια τον φαμπρικάντιδον με μάτια διαφορόχρομον

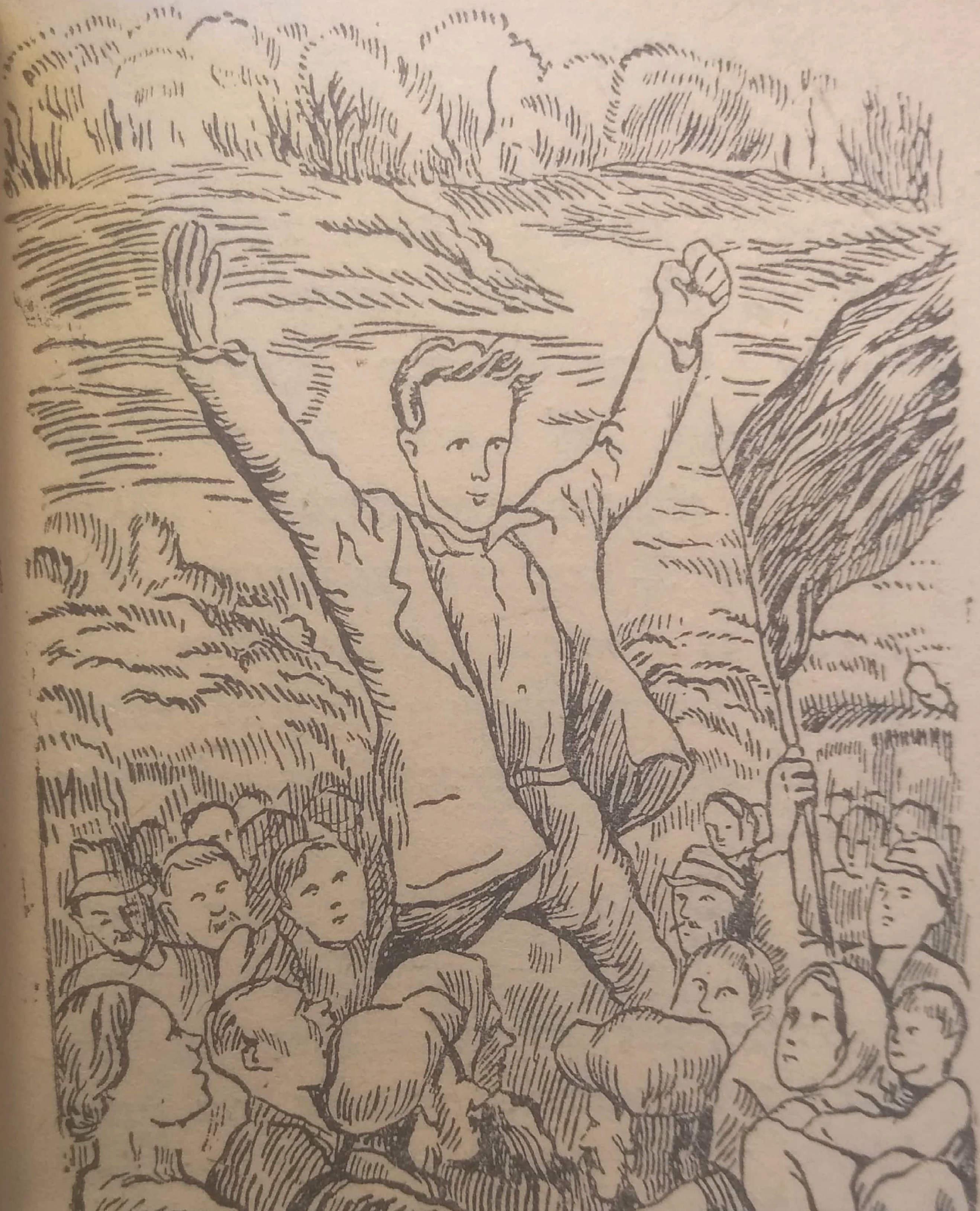
παράθιρον, βλέποντας ανίςιχα ολόγιρα, κιτάζυνε με οκςιδέρκια προς το μέρος, όπυ τρέχι το ποτάμι Τάλκα.

Στυς κιριότερυς δρόμυς τις φάμπρικας κε στυς εργατικύς ςινικιζμύς πιγενοέρχυντε κατά μιςές εκατοντάδες ι κοζάκι τυ Δον κε Αςτραχάν...

Χίλια ενιακόςια πέντε!

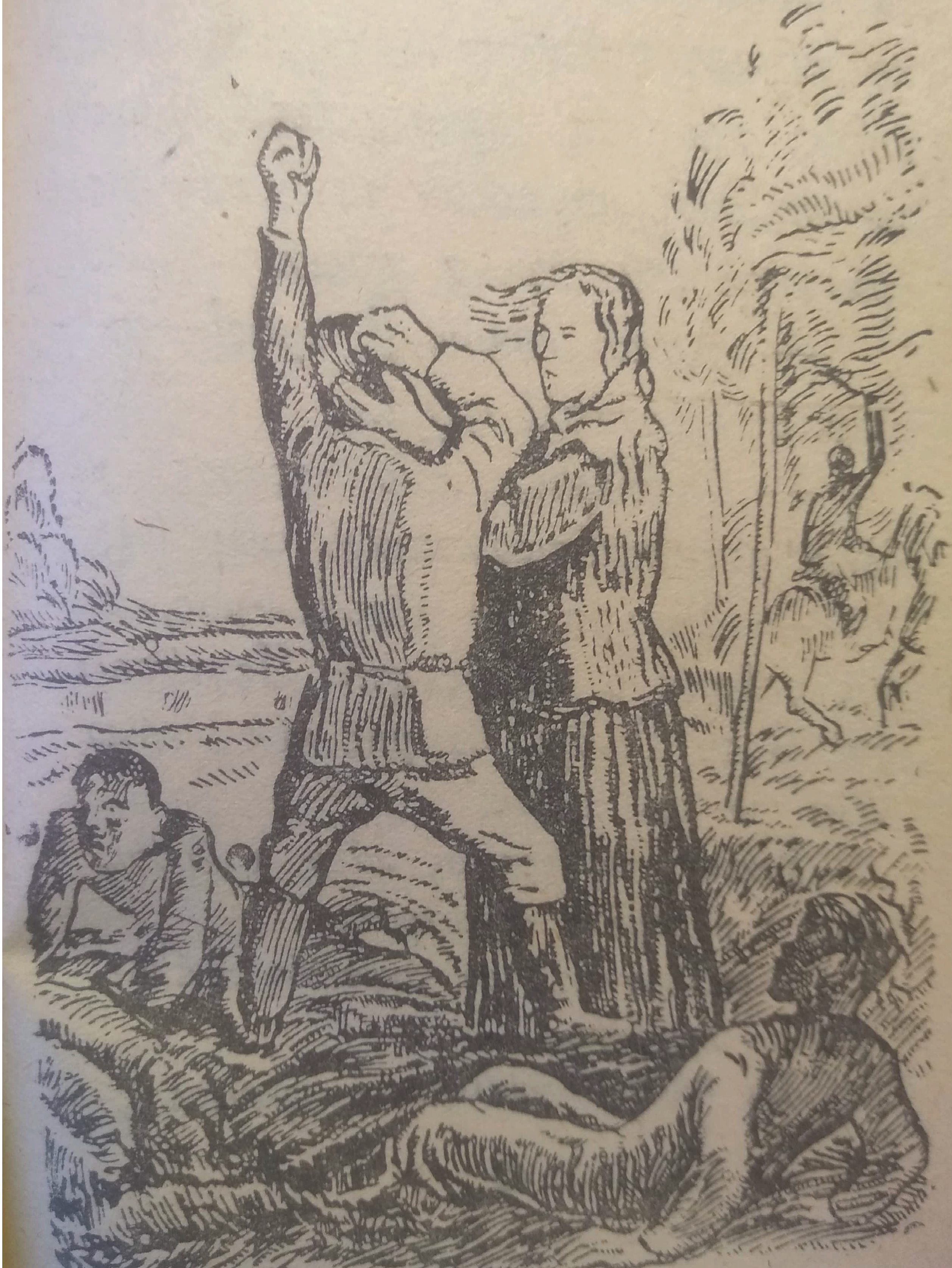
Μα πύ ίνε ι ιφαντυργί, ι βαφίς ιφαζμάτον, πύ ίνε τα κςεςκιζμένα, λερομένα πεδάκια-τυς, ι παντοτινί επιςκέπτες τον θοριβόδικον δρόμον; Ι ιφαντυργί κε ι βαφίς ιφαζμάτον μαζί με τις γινέκες κε τα πεδιά-τυς, ζόνοντας με πλυμιςτί κορδέλα τι μάβρι πόλι, θοριβόδικα κε πανιγιρικά κςεκινύνε για το ποτάμι Τάλκα.

Θάλαςα από κόκινες ςιμέες κε

πλακάτες κιματίζι πάνο απ'τα κεφάλια-τυς. Με κάθε λεφτό ι πλυμιστί λυρίδα γίνετε όλο πιο πλατιά, όλο πιο μακριά κι' όλο κε πιο σιμά σα φίδι σέρνετε στο ποτάμι Τάλκα. Επιτέλυς σίρθικε, αναταράχτικε, κλίστικε σε κρίκο, σινχονέφτικε σε σιμπαγί διαφορόχρομι μάζα από κεφάλια κε σιμέες,—ισίχασε, περιμένοντας εντατικά...

— Σίντροφι,—ακύστικε μια νεαρι ιχιτερί φονί,— απετύμε, απ'τυς αφεντάδες-μας φαμπρικάντιδες να μας φέρυντε ανθροπινά, απετύμε, να μας δόσυνε τι δινατότιτα να ζύμε, κε όχι να πεθένυμε απ' τιν πίνα, απετύμε λεφθεριά για να τα πύμε όλα, όσα έχυμε στιν καρδιά-μας. Κσέρυμε πιος έχι

το δικέομα να τυ ανίκυν ι φάμπρικες κε τα εργοστάσια—το χέρι-τυ ανασικόθικε προς τις φάμπρικες. Γίρισαν τα κεφάλια, κάρφοσαν τα μάτια-τυς ι ιφαντυργί στα άφονα χτίρια.

— Αφτά ανίκυν ς' εμάς!—ακύστικε στιν εντατικί ισιχία...

— Ι κιβέρνισι κι ο τσάρος με βόλια μας κατέπισαν πιανύ φίλι ίνε.

— Το έμα τον αδερφόν-μας, πυ τυς σκότοσε ο τσάρος στιν Πετρύπολι στις 9 τυ Γενάρι, θα μας γίνι εόνια κλίσι για τον αγόνα.

Κάτο ι αφθερεσία, κάτο ι δράκι, κάτο ι ματομένι αφτοκρατ...

Ι ομοβροντία τον τυφεκιών διέκοψε το λόγο-τυ.

Σα θάλασα τρίκλισαν ι ιφαντυργί,

σαν κίμα αποτραβίχτικαν προς τιν πόλι.

— Ι κοζάκι, ι κοζάκι πιροβολύνε! Παλιάνθροπι, δίμιι, δολοφόνι.

Ίτανε φρίκι. Ι φθισικές μιτέρες-ιφάντριες σίκοναν πάνο τα μορά-τυς κε φόναζαν:—Πιροβολίστε, δίμιι! Πιίτε το έμα τον πεδιόν-μας, δολοφόνι!

Ι πιροβολιζμί, το σφίριγμα τον καμτσικιόν, ι φονές τον γινεκόν, το κλάμα τον πεδιόν, το ανασίκομα τον παλυκιόν, το χαλάζι τον πετρόν—ος τόρα σικόνετε στο μνιμονικό-μυ σα ζοντανί ζογραφιά, όταν θιμύμε τιν απεργία τον ιφαντυργόν τυ Ιβάνοβο στα 1905.

Ίμυνα τότε μόνο 16 χρονό. Με σκιζμένι, λερομένι μαβιά μπλύζα, με τριπιμένο το κεφάλι στεκόμυνα σιμά στι μιτέρα-μυ ιφάντρια στιν απότομι

καμπί τυ ποταμιύ Τάλκα. Ι μιτέρα μυ έβαζε επίδεζμο στο κεφάλι μ' ένα κομάτι τις πυκαμίσας-τις. Δεν έκλεγε, μα μόνο πσιθίριζε:—Σκίλι, εμοβόρι σκίλι. Θάρθι κ' ι όρα-μας, ι όρα τις αντεκδίκισις, δολοφόνι...

«Ι όρα θάρθι»...—επαναλάβεναν μαζί με τι μιτέρα-μυ με ίσιχο κύνιμα τα πράσινα κλαδιά τον νεαρόν πέφκον.

—Θάρθι...θάρθι...απαντόντας κελάριζε το ποτάμι Τάλκα, πυ έφεβγε βαμένο με το έμα τον ιφαντυργόν.

Με το κακιομένο χαχανιτό τον πιροβολιζμόν, με το σφίριγμα τον καμτσικιόν διέκοπσε ο φαμπρικάντις το τραγύδι τον ιφαντυργόν.—

'Ει, ει μίρα-μυ,
Πύ σε πίρε το νερό...

Τςαλαπατύςε με τις οπλές τον αλόγον τα πεζμένα στίθια τον ιφαντριόν-μιτέρον για να μιν τρέφυν ανιπόταχτυς...

«'Ινε τςακιζμένι»,—συςύνιζε το βρόμικο ποτάμι Υβόνι, «δε βάσταχςαν, παραδόθικαν» —γελύςανε ι μπανκέριδες με τις γραβάτες, τρίβοντας τα χέρια απ' τι χαρά-τυς.

Ι ιφαντυργί, ι βαφίς ιφαζμάτον ντιμένι όχι γιορτινά, όπος το ποτάμι Τάλκα, μα με ρύχα τις δυλιάς, πίγεναν, κατεβάζοντας τα κεφάλια-τυς, στα χτίρια, στυς αργαλιύς.

Σφίριχςαν ι σφιρίχτρες, έφτιςαν μάβρο καπνό ι καπνοδόχες τον φάμπρικον, κρότιςαν ι αργαλιί.

Με αδιάκοπο χίμαρο έτρεχςε το

πανί, ο μπασμάς στις αποθίκες τον εκμεταλεφτόν-φαμπρικάντιδον, έτρεκσε ο ματομένος ίδρος τον ιφαντυργόν.

Ι τσαρικί ιπυργί γιόμισαν τις φιλακές κε τα κάτεργα από ιφαντυργύς. Βρόντισαν στι Βλαντίμιρσκαγια ι αλισίδες τον ιφαντυργόν.

Ι τσαρικί δεσπότες πνίκσανε το 1905. Μα ι δίμι δεν μπόρεσαν να πνίκσυν το κόμα, πυ το διμιύργισαν ι εργάτες-ιφαντυργί, μεταλεργάτες, ανθρακορίχι...

Το 1905 το αντικατάστισε το 1917 κι' ο εργατικός λαός νίκισε.

Το κόκινο ποτάμι Τάλκα έτρεκσε πιο έφθιμα, τρέχι κε κελαρίζι χαρύ-

μενα, κελαρίζι το ριάκι-ποτάμι με το νικιφόρο τραγούδι τον σοβιετικόν ιφαντουργόν στυς εόνες.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Отв. редактор: Х. ШОТИДИ.
Перевод: П. МАНЧХА.
Тех. редактор: Н. ЯГУП.

Стат. форм. 101×144 — 3½ печ.листв.
18.960 знаков. в листе Тираж 1500
Горлит №51 — Зак 5474 Мариуполь,
гостипография

ТІМІ—25 кап.

ЦЕНА—25 коп.